

Srdce mé bláhové

Hana Zagorová

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,
proč nahlas píseň svou zpíváš?
Stojím s ním náhodou,
na mě se stále jen dívá.

Hej, srdce mé, ty zrádné,
než tebe mít, tak žádné.
Ty pýchu mou všem vzdáváš.
Já, když chci být jak skála,
máš prudký tep
a zlý jsi zvon,
když náhle on je blíž,
sny mé prozradíš tím, jak zniš!

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,
v tu chvíli stále si šeptám,
počkej než přejde den,
ty však se vůbec mě neptáš!

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,

vždyť já se lásky té zříkám,
počkej než přejde den.
Neslyšíš blázne, co říkám?

Já, srdce mé, víc strádám,
čím víc on ví, jak ráda
mu vlétnu do náručí.
Být motýlem tak létám.
Být květinou já vzkvétám
však zůstává mi zem,
kde mi zas, jak dřív
poručíš v rytmu trýznivém.

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,
v tu chvíli stále si šeptám,
počkej než přejde den,
ty však se vůbec mě neptáš!

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,
vždyť já se lásky té zříkám,
počkej než přejde den.

Neslyšíš blázne, co říkám?

do ztacena:

Srdce mé bláhové, srdce mé bláhové,
v tu chvíli stále si šeptám,
počkej než přejde den,
ty však se vůbec mě neptáš!